

PHẦN 1

Buổi chiều. Khi cái nắng nhạt dần đi, Võ Kiệt chàng trai cao to lịch lãm, gương mặt góc cạnh, cặp mắt đa tình như sẵn sàng phù phép bất cứ cô gái nào, điem nụ cười rạng ngời trên môi, anh rời sân bay Tân Sơn Nhất.

Vừa rời sân bay, anh mở ngay chiếc vi tính xách tay khi đã ngồi trên chiếc du lịch đời mới.

- Công chúa nhỏ! Anh nhớ em!

Gởi mail xong, anh cho xe phóng đi. Lúc này, anh đã cho anh Tân tài xế nghỉ luôn chiều hôm nay.

Lệ Thuyên gửi trả lời ngay khi vừa nhận được mail

- Anh yêu! Em cũng nhớ anh

- Em đang ở đâu vậy?

- Em đang diễn ở công ty.

- Được, anh đến đón.

Lệ Thuyên vừa định gửi mail lại nhưng có tiếng cô gái vang lên:

- Lệ Thuyên! Tới chị đó!

- Ừ! Chị ra liền.

Trang điem nhanh nhưng gương mặt cô vẫn không bớt phần quý phái, Lệ Thuyên bước ra sân khấu với bộ trang phục mùa hè thật mát mẻ. Tiếng vỗ tay vang lên ngọc cả khán phòng.

Lệ Thuyên là người mẫu chuyên nghiệp.

Cô là người mẫu nổi tiếng trong giới nên được phần lớn khán giả hâm mộ.

Đạo qua một vòng, Lệ Thuyên gấn nụ cười tươi trên môi rồi dịu dàng duyên dáng lướt vào trong.

Vừa xuống sàn diễn, Lệ Thuyên đưa tay quơ quơ quạt mồ hôi.

- Á! Cướp... Cướp... Cướp... ớ...p...

Lệ Thuyền la lên khi có vòng tay rắn chắc ôm cứng lấy cô. Lệ Thuyền định la lên nữa nhưng môi cô đã bị khoá chặt mất rồi.

Lệ Thuyền chơi vơi. Cô cố đẩy tên đã cướp môi cô nhưng càng đẩy cô càng bị siết chặt.

- Nhóc! Là anh đây!

Lệ Thuyền choàng mở mắt khi nghe tiếng nói quen thuộc. Trong ánh đèn mờ ảo, cô nhận ra Võ Kiệt rồi ôm chầm lấy anh:

- Anh yêu!

- Em điễn xong chưa?

- Vừa xong nhưng em chưa nhận tiền.

Võ Kiệt xoa tay. Giọng anh dứt khoát:

- Không cần! Mai nhận!

- Mai?

- Bây giờ em phải đi với anh.

Lệ Thuyền vẫn chưa nói được gì thì Võ Kiệt đã bế bổng cô lên. Lệ Thuyền la í ới:

- Anh thả em xuống đi!

- Ngoan nào! Anh khoá môi em nữa đấy!

Lệ Thuyền dẫu môi. Cô liếc yêu anh một cái rồi bá cổ anh. Anh lúc nào cũng vậy hết

- Luôn bạo dạn, mạnh mẽ và rất cuồng nhiệt.

Đặt Lệ Thuyền vào xe, Võ Kiệt thắt dây an toàn cho cô. Anh lại áp lấy môi cô và hôn rồi rít:

- Nhóc! Anh phải bù lại cả tuần đi công tác xa em.

Lệ Thuyền cười trên môi anh:

- Ông xã! Anh đáng yêu lắm.

Lệ Thuyền bá lấy cổ anh và đặt lên môi anh nụ hôn nhớ nhung, nồng cháy.

Vỹ Kiệt cũng hết sức mình đặt hết nhớ nhung vào nụ hôn nồng ấm đó khi bên ngoài màn đêm đang dần buông.

Sau khi đã dùng bữa ở nhà hàng, Vỹ Kiệt và Lệ Thuyền trở về tổ uyên ương của mình.

Vừa vào phòng, Vỹ Kiệt đã ôm lấy Lệ Thuyền. Anh nồng ấm:

- Nhóc! Anh nhớ em đến điên mất.

Lệ Thuyền cũng nhớ anh kinh khủng nhưng cô vờ làm ra mặt hờn dỗi:

- Anh đó! Anh có biết lúc này em ngượng với đồng nghiệp lắm không?

Vỹ Kiệt nhướn mắt. Anh ngồi xuống giường cho Lệ Thuyền ngồi gọn lên đùi anh.

Anh béo má cô:

- Anh thì thấy ngược lại cung ạ. Lẽ ra, em phải thấy hạnh phúc hơn họ chứ.

Lệ Thuyền tủm tỉm. Anh nói nghe cũng cô lý. Hành động của anh lúc này khiến mọi người nhìn cả hai rất ngưỡng mộ. Thú vị đó chứ, có đức ông chồng như Vỹ Kiệt quá là tuyệt vời

Lệ Thuyền bá cổ anh, cô liếc yêu:

- Anh đó! Chuyện gì cũng cho mình là hay là đúng.

- Hôn lên chót mũi cô, anh thì thầm:

- Vì anh biết em rất vui khi anh làm như thế.

- Xí! Hồng đám đâu.

- Em không thích vậy à?

- Hồng!

- Xạo quá đi!

Lệ Thuyền dẫu môi:

- Thấy ghét.

Vỹ Kiệt trêu vợ:

- Ghét mà ngồi gọn lỏn vào lòng người ta lại còn bá cổ nữa chứ. Ghét mà như vậy ư?

- Anh...

- Dễ thương chứ gì?

- Hồng có đâu.

Dí tay lên trán anh, Lệ Thuyên tủm tỉm:

- Miệng lưỡi chồng em ghê gớm thật.

- Vậy mới là Võ Kiệt chứ.

Lệ Thuyên cười rạng ngời. Nụ cười của cô luôn quyến rũ người đối diện. Nụ cười đó làm Võ Kiệt ngây ngất dù đã là chồng cô gần hai năm.

Không cưỡng lại được cảm xúc, anh mạnh mẽ cướp môi cô. Quá bất ngờ nên Lệ Thuyên thụ động trước nụ hôn của anh. Nhưng chỉ vài giây sau là cô đã hoà vào nụ hôn cùng anh.

Lâu sau, Võ Kiệt nói trên môi cô:

- Em tuyệt vời lắm nhóc.

Lệ Thuyên đỏ mặt e thẹn. Tuy đã là vợ chồng bấy lâu nhưng Lệ Thuyên vẫn hay mắc cỡ với những lời âu yếm của anh.

Cô chu môi:

- Nham nhỡ quá đi.

Võ Kiệt búng má cô:

- Anh chưa thấy ai ngộ như em hết.

- Gì mà ngộ?

- Đã có chồng mà còn mắc cỡ.

- Xí! Chứ ai trợ trên như anh được.

Võ Kiệt thì thầm:

- Nhưng anh lại thích ngắm em khi e thẹn, mắc cỡ, đẹp tuyệt vời.

- Anh nịnh vừa thôi. Em không thương gì cho anh đâu.

- Đối với anh, em là món quà lớn lắm rồi. Anh không cần những thứ khác đâu.

Lệ Thuyền mỉm cười hạnh phúc. Vỹ Kiệt này luôn ngọt ngào vậy đó. Ngày xưa cũng vì sự ngọt ngào và chu đáo của anh nên cô mới là... bà xã anh như vậy nè.

- Bé con! Em đang nghĩ gì vậy?

Lệ Thuyền giật mình. Cô nhún vai:

- Em có nghĩ gì đâu.

- Vậy thì đi tắm rồi ngủ nha nhóc con.

- Em chưa muốn tắm đâu.

- Em muốn anh tắm cho em à?

- Xí! Hồng dám đâu.

- Nữa! Xem em e thẹn kìa.

Lệ Thuyền liếc anh:

- Anh lúc nào cũng chỉ biết trêu em thôi.

Vỹ Kiệt hôn lên chiếc má bầu bĩnh của Lệ Thuyền. Anh âu yếm:

- Vợ yêu! Em làm anh nhớ em đến phát điên dù đang ngồi cạnh em.

- Chồng yêu! Anh bắt đầu biết dùng mấy từ miệng lưỡi đó bao giờ vậy?

- Anh nói thật chứ bộ. Em không tin à?

- Những lời nói ngọt là những lời giả dối. Em hông tin đâu.

Vỹ Kiệt đứng lên. Anh nheo mắt với cô:

Anh nói giỡn đó. Em không cần tin đâu.

- Hả!

Lệ Thuyền trợn mắt:

- Anh thấy em dễ thương nên dụ em hả? Quá đáng!

Vỹ Kiệt le lưỡi trêu:

- Em có thấy mình quá tự tin trong câu nói vừa rồi không vậy?
- Vỹ Kiệt!
- Anh nè!
- Đáng ghét! Tối nay, anh đừng có ngủ chung với em đó.

Vỹ Kiệt đáp tỉnh:

- Chuyện này em cần suy nghĩ lại à.
- Suy nghĩ gì chứ?
- Anh sợ nếu thiếu anh thì em sẽ... không ngủ được.

Ném mạnh cái gối vào người anh, cô trợn mắt:

- Tối nay, anh đừng hòng bước lên giường này.

Vỹ Kiệt nheo nheo mắt tinh quái:

- Anh sẽ không lên giường nếu em chưa năn nỉ,
- Anh đừng hòng!

Bước vào phòng tắm, Vỹ Kiệt còn thò đầu ra nói:

- Em chuẩn bị đi, anh pha nước cho em.
- Hổng cần!
- Vậy thì anh khỏi pha. Khoẻ!

Dứt câu, anh đóng cửa, mở nước ào ào tắm Lệ Thuyên giận dữ, cô trừng mắt về phía phòng tắm tưởng chừng như xuyên qua được.

Vỹ Kiệt là vậy. Lúc nào cũng thích làm cô giận để rồi dịu dàng năn nỉ cô. Anh cứ như vừa đánh vừa xoa làm cô chóng cả mặt.

Sáng ra, Vỹ Kiệt phải đến công ty sớm. Chỉ còn Lệ Thuyên, Vân Mai và bà Vân Thu dùng điểm tâm sáng.

Nhìn Lệ Thuyên ăn một cách ngon lành, bà chọt háng giọng:

- Hôm nay con có điễn không Lệ Thuyên?

Lệ Thuyên lễ phép:

- Dạ có.

- Công việc của con cứ chiếm hết thời gian như vậy à? Mẹ hiếm thấy con ở nhà.

- Tại công việc nhiều mà mẹ.

- Mẹ biết con rất thích công việc này, nhưng mẹ có chuyện cần bàn với con.

Lệ Thuyền ngừng nhai, cô nhận ra vẻ quan trọng nơi bà Thu:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Con cũng biết gia đình này chỉ có mỗi mình thằng Kiệt là trai. Mẹ mong nó lập gia đình sớm là để có cháu cho mẹ ấm lòng. Thế mà hai đứa lấy nhau gần hai năm mà vẫn chưa có gì cả.

- Chuyện này...

Lệ Thuyền nghẹn ngang. Cô mới đưa miếng trứng lên miệng giờ phải bỏ xuống. Cô biết phải chối từ chuyện này sao đây? Cô và Vỹ Kiệt đều còn trẻ mà. Hơn nữa, công việc của cô rất bận rộn, cô đâu thể có con trong lúc này. Đặc biệt, cô rất sợ mất vóc dáng, nó ảnh hưởng rất nhiều đến công việc của cô.

Lệ Thuyền đâm ra khó xử:

- Chuyện này tính sau được không mẹ? Tụi con vẫn còn trẻ mà.

- Nhưng mẹ đã già rồi. Hai đứa buộc mẹ phải chờ đến bao giờ đây?

Vân Mai đâm thọc:

- Chị đã không muốn thì mẹ còn cô ép làm gì. Người ta cần có thế giới riêng của hai người. Mẹ cũng phải thông cảm chứ.

Bà Vân Thu chau mày:

- Thế giới riêng ư? Lúc mới cưới nhau, tụi nó đã đi hưởng tuần trăng mật gần hai tháng ở nhiều nước. Mẹ cũng đã cho hai đứa có thế giới riêng gần hai năm rồi. Tụi con cũng phải nghĩ đến mẹ một chút chứ.

Bà Thu tuân một tràng dài làm Lệ Thuyền suýt ngạt thở. Cô em chồng Vân Mai vốn rất ghét Lệ Thuyền nên cố tình đâm thọc đây mà.

Lệ Thuyền cố nén bực dọc, cô nói:

- Mẹ ơi! Mẹ hiểu lầm ý con rồi vấn đề ở đây không phải là thế giới riêng hay chung gì hết. Chỉ là con....

Bà Vân Thu cắt ngang lời cô:

- Nếu con đã nói không phải vấn đề đó thì hãy sinh ngay cho mẹ một đứa cháu đi.

- Trời! Chuyện này đâu phải nói là có liền đâu mẹ.

- Vậy con nói đi. Con định hẹn đến bao giờ?

- Một thời gian nữa đi mẹ.

- Con nói chính xác là bao lâu cho mẹ biết đi. Mẹ không thể để dài trong chuyện này nữa đâu.

Lệ Thuyên thở dài. Cô không tìm được lý do để thuyết phục bà rồi. Nói thật, việc sinh con, cô cũng đã từng nghĩ đến nhưng cô rất lo việc mất dáng. Nếu sinh con thể cô không còn là người mẫu nữa.

Lệ Thuyên cố lay chuyển bà:

- Mẹ để con bàn lại chuyện này với Võ Kiệt nha mẹ.

- Không cần bàn đâu! Võ Kiệt cũng như mẹ thôi, nó cũng rất muốn có con.

Lệ Thuyên nghi ngờ. Cô chưa bao giờ nghe Võ Kiệt đề cập đến chuyện này. Hay là bà cố tình nói vậy để ép cô đây.

Lệ Thuyên vẫn cố nói:

- Chuyện này con cần suy nghĩ mà mẹ.

Bà Thu tỏ ra không hài lòng:

- Lấy chồng, sinh con là bổn phận của người phụ nữ. Cô còn muốn suy nghĩ gì nữa.

Thấy bà giận, Vân Mai đế vào:

Chị muốn bàn với anh con hay muốn suy nghĩ thì mẹ cứ chiều chị đi. Trước giờ anh Hai vẫn cưng vợ nhất nhà mà. Mẹ mà làm chị dâu giận là kẻ như làm mất lòng luôn thằng con trai đây.

Trời đất! Lệ Thuyền bó tay cô em chồng luôn. Ý là có cô ở đây mà Vân Mai còn trắng trợn nói móc như thế. Cô mà vắng mặt chắc bị con nhỏ nói xấu toa. Xem ra đây sẽ là đối thủ nguy hiểm nha.

Lệ Thuyền vẫn bình thản đối với em chồng:

- Sao em lại nói như vậy? Trong nhà này mẹ là nhất mà. Em nói vậy chẳng phải cho anh Kiệt là đứa con bất hiếu sao?

Bà Thu cau gắt:

- Thôi, không có tranh cãi nữa! Vấn đề mẹ muốn nghe không phải là mấy chuyện này.

- Nhưng con không thể sinh con trong lúc này đâu mẹ.

- Đây là lệnh của mẹ, con không được cãi.

- Mẹ đừng ép con mà.

- Con dám ăn nói với mẹ như thế à? Con có còn nhớ mẹ là mẹ chồng của con không vậy?

Thấy mình cũng có phần quá đáng nên Lệ Thuyền dịu giọng:

- Con xin lỗi!

- Mẹ không muốn nghe những câu đó.

Tít, tít, tít...

Điện thoại Lệ Thuyền có tín hiệu, cô bật nắp chiếc Samsung đời mới:

- Lệ Thuyền nghe đây!

- Bây giờ à?

- ...

- Tôi đang có chút chuyện. Lát tôi đến được không?

- Vậy à?

- ...

- Được tôi đến ngay.

Cúp máy, Lệ Thuyền đưa ánh mắt e dè sang bà Thu. Bà vênh mặt:

- Lại gọi bảo đi diễn nữa chứ gì?
- Dạ. Con đi một chút nha mẹ.
- Tôi đâu dám cấm cản mấy cô cậu.

Biết bà giận dữ lắm nhưng công việc đang hồi thúc. Vì nghe bà giảng kinh “morla” mà cô đi làm trễ gần một tiếng.

Lệ Thuyền bắm bụng, cô nói:

- Con đi làm nha mẹ.

Không chờ bà Thu nói thêm câu nào, cô chạy như bay ra ngoài. Vân Mai liếc theo:

- Mẹ thấy không, chị ấy chẳng xem mẹ là gì cả.

Bà Thu hần học:

- Mẹ sẽ nói lại chuyện này với anh con.
- Anh Hai cũng sẽ bên chị ấy cho mà xem.
- Mẹ có cách của mẹ.
- Con cũng chờ xem mẹ có cách gì đây.

Buổi sáng, Lệ Thuyền thông thả vào công ty. Hôm nay tâm trạng cô có vẻ vui hơn mọi hôm. Lý do rất đơn giản là đêm qua cả bà Thu và Vân Mai đều ra ngoài. Thế là không có ai ca bài "sinh con để nội ẵm bồng"

Lệ Thuyền chột khựng lại nơi thang máy vì Vân Mai đang bước ra. Lệ Thuyền vẫn vui vẻ:

- Chào cô Ba!
- Chào chị.

Liếc Lệ Thuyền một cái bén ngót, Vân Mai vênh vênh mặt:

- Hôm nay chị có vẻ vui nhỉ?

- Cô Ba thấy vậy à?
- Tội qua chắc chị vui lắm phải không?

Lệ Thuyền chau mày vì câu nói đầy ẩn ý:

- Tội qua?
- Chẳng phải chị đi dùng cơm tối vui lắm sao?

Lệ Thuyền vỡ lẽ. Thì ra Vân Mai thấy cô và Trình Nam dùng cơm tối. Hoá ra cô nói móc chuyện này.

Lệ Thuyền cười cười:

- Cô Ba nói chuyện tôi với đạo diễn Trình Nam à?
- Chị biết mà còn hỏi ngược lại tôi à?
- Cô Ba có thấy gì không ôn?
- Tôi chẳng thấy sao cả! Tôi chỉ tội nghiệp anh tôi thôi - có vợ mà chẳng biết vợ đang làm gì, qua lại với ai.

Lệ Thuyền tái mặt. Cô không ngờ Vân Mai lại thốt ra mấy câu này. Đêm qua cô dùng cơm tối là vì ai chứ? Cũng vì Vân Mai thôi. Cô muốn nhờ Trình Nam nâng đỡ Vân Mai. Thế mà cô chẳng hiểu chuyện gì hết.

Lệ Thuyền chẳng thèm giải thích chi cho mệt. Cô phớt lờ:

- Chị bàn việc làm ăn với Trình Nam thì có gì không đúng?
- Có bàn việc hay không chỉ có chị và anh ta biết thôi.
- Ý cô Ba muốn nói gì?

Vân Mai nhún vai:

- Chị muốn hiểu sao thì hiểu nhưng chị nhớ cho, tôi không phải là anh Hai nên không dễ tin những gì chị nói.
- Thật ra cô muốn nói gì?
- Chị đừng có làm dữ với tôi. Chị có tật nên giật mình à?

Quá đáng thật! Cô ta chẳng hiểu đầu đuôi câu chuyện lại có thể ăn nói xác láo với Lệ Thuyền như vậy. Vân Mai có còn xem cô là chị dâu nữa không?

Lệ Thuyền bực mình:

- Cô ba muốn nghĩ sao về tôi thì nghĩ. Còn công việc của tôi, tôi làm tôi biết.
- Tôi cũng có rảnh xen vào chuyện riêng tư của chị. Tôi chỉ là thấy bất bình cho anh tôi.
- Chuyện đó cô không cần lo. Vỹ Kiệt không khất khe xấu về tôi như thế. Anh ấy tin tưởng và tôn trọng công việc của tôi.
- Chị dựa vào điểm này mà tha hồ tung hoành?
- Tôi mong cô nói chuyện tôn trọng tôi một chút. Cô nên nhớ là chị dâu của cô.

Vân Mai cười khẩy:

- Chị định lấy quyền chị dâu ra để dạy miệng tôi à?
- Tôi nghĩ mình chẳng cần làm điều đó.
- Tôi sẽ nói lại chuyện này với anh Hai.
- Tùy cô thôi.
- Để tôi xem anh ấy nghĩ thế nào về chị.
- Tôi chẳng làm gì sai nên chẳng cần sợ gì hết. Cô rảnh rồi thì cứ mách lại với Vỹ Kiệt.

Beng...

Cửa thang máy mở, Trình Nam bước ra ngoài. Trên môi anh điểm nụ cười với hai cô gái.

Lệ Thuyền cũng gượng cười:

- Anh mới đến à?
- Ừ! sẵn gặp em ở đây anh nói luôn. Lát em vào phòng anh, anh muốn nói rõ chuyện mình bàn tối qua.
- Được. Em sẽ vào.
- Anh đi trước nhé.

Đợi Trình Nam đi rồi, Vân Mai mai mỉa:

- Thân mật đến vậy à? Vậy mà chị dám nói mình trong sạch.

Câu nói vô tình của Trình Nam đã làm Vân Mai hiểu lầm. Lệ Thuyền biết bây giờ mình cô nói gì cũng vậy thôi. Cô chẳng thèm giải thích.

Cô chép miệng:

- Cô nghĩ mọi chuyện theo chiều hướng xấu nhất đi. Đó là sở trường của cô mà.

- Chị...

- Tôi không rảnh đôi co với cô. Tôi phải đi gặp Trình Nam.

Lệ Thuyền cố tình nói như thế để Vân Mai tức chơi. Quá đáng! Càng ngày Vân Mai chẳng xem cô ra gì cả, trong khi cô thì lúc nào cũng lo cho Vân Mai hết.

Nhìn Lệ Thuyền bỏ đi, Vân Mai làm thảm:

- Đáng ghét! Tôi chờ xem chị giải thích với anh tôi thế nào đây.

Buổi chiều, Vỹ Kiệt đến tận công ty đón cô vợ yêu. Anh chờ gần ba mươi phút mới thấy cô ra. Anh vẫn nở nụ cười:

- Sao trễ vậy em?

- Bước vào xe, Lệ Thuyền uể oải:

- Em có chút chuyện.

- Với Trình Nam à?.

- Dạ.

- Bàn cá buổi tối hôm qua vẫn chưa đủ sao? Hôm nay lại bàn đến hơn năm giờ chiều!

Lệ Thuyền khó chịu:

- Vân Mai đã nói gì với anh phải không?

- Em quan tâm đến chuyện ai nói làm gì? Anh cũng có quyền khó chịu khi nghĩ vợ mình hay qua lại với một gã khác.

- Anh...

Lệ Thuyền bực dọc:

- Anh nghe lời Vân Mai mà nói mấy câu này với em?
- Em đừng lôi Vân Mai vào đây. Nó vì bất bình thay anh nên mới nói vậy thôi.
- Bất bình ư? Em đã làm gì sai để nó và anh làm mặt lạnh với em vậy hả?
- Em nói mình không sai, vậy em nói đi, đêm qua em đi đến gần mười giờ với hắn. Em đã làm gì?
- Lệ Thuyên tức không chịu được. Hoá ra, anh tin Vân Mai mà nghi ngờ cô. Quá đáng thật!

Lệ Thuyên hẳn học:

- Anh cũng biết tối qua em diễn trễ lắm mà. Sau đó, Trình Nam mời em dùng cơm tối. Em nhận lời anh ta theo phép lịch sự thôi. Hơn nữa, tụi em còn bàn công việc.
- Bàn việc mà phải bàn vào nửa đêm vậy à?
- Hừ! Uống công em luôn làm mọi chuyện vì Vân Mai. Vậy mà cô ấy cứ đâm thọc này nọ để anh hiểu lầm em.

Vỹ Kiệt chau mày:

- Em nói gì vậy?

Lệ Thuyên hờn giận. Cô không thèm nói cho Vỹ Kiệt nghe luôn. Anh quá đáng với cô lắm. Qua chuyện lần này, cô mới thấy anh luôn đứng về phía em gái anh.

Lệ Thuyên lừ mắt:

Anh là chồng em bấy lâu mà anh không biết em thế nào sao? Em cô như lời Vân Mai nói, như những gì anh đã nghĩ không, sao anh không có chút lòng tin nơi em vậy? Anh làm em quá thất vọng.

Tuôn một tràng dài, Lệ Thuyên đưa mắt hướng ra cửa. Những cơn gió nhẹ thổi vào làm cô thấy có phần dễ chịu hơn. Chiều nay, Vỹ Kiệt làm cô thấy chán nản chết được Vân Mai có nói xấu gì thì cũng mặc, nhưng Vỹ Kiệt không tin có làm cô thấy buồn chênh vênh. Anh là chồng, anh phải tin cô chứ.

Thật lâu sau, Vỹ Kiệt mới lên tiếng:

- Được rồi! Xem như anh sai, anh nghĩ oan cho em đi. Nhưng anh mong từ đây về sau sẽ không có chuyện này diễn ra nữa.

- Anh nói vậy là sao? Ý anh là em có lỗi à?
- Em đừng có ngang được không?
- Em ngang gì chứ? Nếu đôi ngược lại là anh thì sao?
- Vậy em có nghĩ đến cảm nhận của anh khi nghe mấy chuyện đó không?

Lệ Thuyên nổi giận đùng đùng. Cô nhìn anh hậm hực:

- Suy cho cùng anh vẫn nghi ngờ em.
- Anh không thể không nghi ngờ. Chuyện này anh không thể trách anh.
- Vỹ Kiệt! Tôi nói cho anh biết Tôi. Chẳng làm điều gì sai để anh phải nghi ngờ tôi. Nếu anh đã không tin tôi thì tôi không còn gì để nói.

Lệ Thuyên đẩy mạnh cửa xe, cô bước ra ngoài rồi đi thật nhanh nhưng không định hướng. Cô cứ đi mà không biết mình sẽ đi đâu

Vỹ Kiệt cũng không buồn đuổi theo. Trong chuyện này anh đâu phải là người có lỗi. Do đó, anh đâu cần xuống nước năn nỉ cô.

Nghĩ vậy anh cho xe lao vút đi để lại một lớp bụi mờ mịt.

Chín giờ tối, Vỹ Kiệt mới lần về nhà. Anh chau mày cực độ khi nhận ra Lệ Thuyên vẫn chưa về. Cô đi đâu? Theo anh được biết thì hôm nay cô đâu có đi. Chẳng lẽ cô còn giận anh?

Vỹ Kiệt choáng váng thật sự:

- Lệ Thuyên! Em đừng cho anh biết là em đang bên tên Trình Nam đó. Anh không tha thứ cho em đâu

Vũ trường "Nhảy".

Buồn Lệ Thuyên nên Vỹ Kiệt tìm đến vũ trường. Anh phải uống một bữa cho say mới được.

Đang ngênh ngang bước vào trong, Vỹ Kiệt chợt dừng khựng lại.

Đàng kia...

- Cô em xinh đẹp! Sao em đi uống có một mình vậy? Cho anh uống chung cho vui nào.

Lệ Thuyên quắc mắt nhìn tên đàn ông lạ, cô rít giọng:

- Tránh xa tôi ra đi!

Gã đàn ông đặt lên vai Lệ Thuýn có ý sàm sỡ. Hắn cười nham nhở:

- Sao khó tính vậy cô em?

Lệ Thuýn quắc mắt:

- Buông tôi ra nhanh lên!

- Em càng làm dữ, anh càng thấy thích.

Bốp... Bốp...

Rầm...

Gã bị đánh hai cú đấm rồi té nhào. Cú đấm của Vũ Kiệt như có lửa khiến hắn không tài nào gượng nổi.

Đám đông đổ mắt lại nhìn. Vũ Kiệt nắm lấy tay Lệ Thuýn anh kéo đi.

Ra ngoài, Lệ Thuýn giật mạnh tay lại. Vũ Kiệt trừng mắt nhìn cô. Anh quát tháo:

- Em đang bày trò gì vậy hả?

- Tôi làm gì mặc tôi. Anh quan tâm đến làm gì?

- Em dám ăn nói vậy ư? Em nhìn lại mình đi. Em tự xem lại việc làm của mình đúng không?

Cô hậm hực quét qua mắt anh:

- Anh không được lớn tiếng với tôi như vậy.

- Em đừng có chọc giận anh đây.

- Anh hù tôi hả?

Vũ Kiệt mím môi, cơn giận như lên đến đỉnh điểm. Anh không ngờ không những cô không biết hối lỗi mà còn làm mình làm mẩy với anh. Lệ Thuýn này muốn thử sự chịu đựng của anh chắc. Quá lắm! Vũ Kiệt này mà nhịn được sao?

Anh nghiến răng:

- Không bàn chuyện này nữa. Bây giờ em theo anh về mau.

Lệ Thuýn hờn dỗi cô lên nguyệt anh một cái. Cõ trề môi:

- Anh muốn làm anh Hai của tôi hả? Tôi không nghe lời anh đâu.

- Em dám.

- Sao không dám? Tôi không về đó, anh làm gì tôi hả?

Vỹ Kiệt định làm dữ với cô nhưng anh chợt bắt gặp bờ môi hờn dỗi dẫu lên trông thật đáng yêu. Đôi mắt ngần ngẩn dòng lệ như đang ảm ức lắm. TỰ DỨNG Vỹ Kiệt nghe yêu thương quá đỗi. Cô vợ bé nhỏ của anh luôn có cái chiêu làm xao động lòng người thế đấy. Cô làm đối phương không thể ghét cô được.

Bất chợt Vỹ Kiệt ôm chầm lấy Lệ Thuyên. Đôi môi anh ập xuống cuốn lấy môi cô một cách bạo hành. Những trận mưa hôn tuôn dài trên đôi môi nhỏ xinh, mọng đỏ.

Lệ Thuyên choáng váng. Cô không ngờ anh lại có hành động thế này. Không kịp chống đỡ, cô chỉ còn biết thụ động đón nhận.

Lát sau, Vỹ Kiệt rời môi cô. Lệ Thuyên đẩy mạnh anh ra, cô quát nhỏ:

- Anh tôn trọng tôi một chút được không? Anh xem tôi là gì mà muốn mắng là mắng, muốn... hôn là... hôn vậy hả?

- Anh...

- Anh là tên đáng ghét. Tôi ghét anh, Vỹ Kiệt.

- Anh không nghĩ em lại phản ứng mạnh như vậy.

- Anh mà biết gì chứ! Anh có bao giờ nghĩ đến cảm nhận của tôi đâu. Người gì mà thấy ghét, ưa hồng nổi.

Vỹ Kiệt nhìn sững Lệ Thuyên. Anh lạnh lùng như lời cô nói ư? Cô có nổi quá về anh không đó!

Vỹ Kiệt chợt buông gọn:

- Em đi theo anh.

- Hồng!

- Dám cãi! Anh đánh đòn giữa đường bây giờ.

Lệ Thuyên giãy nảy:

- Anh độc đoán, ức hiếp tôi vừa thôi.

- Em mà còn dám cãi nữa là anh còn ức hiếp em tàn bạo hơn đấy.

- Anh...
- Theo anh nhanh lên!
- Hông!

Vỹ Kiệt như chẳng nghe thấy tiếng "hông" của Lệ Thuyên. Anh nắm lấy tay cô rồi kéo ra xe, mặc cho Lệ Thuyên cố vùng vẫy. Anh bế cô đặt vào xe rồi đóng mạnh cửa lại như nhốt một con thỏ đáng yêu.

Buổi sáng, Vỹ Kiệt cựa mình thức giấc. Anh chợt mỉm cười khi thấy dáng ngủ của Lệ Thuyên. Lúc ngủ trông cô thật dịu dàng đáng yêu. Tuy đã có chồng nhưng nhìn Lệ Thuyên thơ ngây như con gái vừa mới lớn.

Không kèm được cảm xúc, Vỹ Kiệt chồm người qua hôn nhẹ lên môi cô:

- Á!

Vỹ Kiệt trợn mắt:

- Lệ Thuyên!

Lệ Thuyên nguýt anh một cái thật dài:

- Anh định lợi dụng lúc em ngủ say mà giờ trò sàm sỡ hả?
- Em giả vờ ngủ để dụ anh à?
- Xí! Ai bảo anh có ý đồ đen tối chi.

Vỹ Kiệt véo mũi cô:

- Em tinh ranh lắm nhóc.
- Như vậy mà vẫn chưa đối phó được với anh đây.
- Em lúc nào cũng lý sự hết. Anh nói câu nào em cũng trả lời được.
- Hông lẽ em chịu thua anh.

Vỹ Kiệt cúi xuống cắn nhẹ mũi cô. Anh mắng lời yêu thương:

- Dám hôn với anh hả nhóc? Anh đánh đòn bây giờ.
- Anh ăn hiếp em. Đáng ghét!
- Ồ! Ghét mà đêm qua chịu theo anh vào khách sạn, còn....

- Cấm anh nói chuyện đó nha. Tối qua tại anh...

- Cường hiếp em chứ gì?

Lệ Thuyền đỏ mặt thẹn thùng. Vỹ Kiệt này cũng quý lắm, chuyện vậy mà cũng nói ra được. Lệ Thuyền liếc anh còn nửa con mắt:

- Nham nhở hết biết.

Vỹ Kiệt rí tai nói nhỏ:

- Vậy mà tối qua có người luôn miệng nói câu “Vỹ Kiệt! Em yêu anh”

Lệ Thuyền ngượng không thể tả. Cô đấm thùm thụp vào người anh:

- Anh đi chết đi. Đồ đáng ghét!

- Em dịu dàng như tối qua chẳng phải rất đáng yêu sao?

- Anh còn dám nhắc nữa hả?

Vỹ Kiệt nháy mắt:

- Có vợ đồng đánh của anh thật hết biết. Làm mình làm mẩy với anh để anh đưa đến khách sạn qua đêm mới chịu hết giận. Nè, chỉ có lần này chứ không có lần sau đâu nhé!

Lệ Thuyền trề môi:

- Ai thèm làm mình làm mẩy với anh chứ. Tại anh ép em vào đây rồi dụ dỗ em chứ bộ.

- Anh làm gì để dụ dỗ em vậy?

Lệ Thuyền khựng lại. Chuyện vợ chồng mà anh nói cứ y như là chuyện thường vậy. Anh làm cô ngượng chết đi được.

Cô bắt ngồi dậy:

- Em không thèm nói với anh nữa đâu. Em đi tắm.

Lệ Thuyền và dợm bước đi thì Vỹ Kiệt đã ôm lấy tay cô kéo lại. Chối với, cô ngã ập xuống giường, Vỹ Kiệt nhanh nhẩu đè bẹp dí lên người cô. Anh nheo nheo mắt:

- Em phải nói rõ. Anh đã làm gì mà em báo là dụ em hả?

- Em hồng biết. Anh làm em mệt đấy.

- Em mà hồng nói là anh nằm mãi như vậy đấy:
- Vỹ Kiệt!
- Gì?
- Anh muốn gì hả?

Kiệt nói trên môi cô:

- Muốn em... dịu dàng như tôi qua.
- Anh...
- Sao hả?
- Đáng ghét! Thả em ra mau!
- Đừng hồng!

Lệ Thuyên bực bội. Cô cố đẩy anh ra. Cô cố đẩy anh ra để tìm kế thoát thân nhưng cô bị đè bẹp dí rồi còn sức đâu mà chống cự nữa.

Vỹ Kiệt mặc cho cô cứ đẩy anh ra. Anh cúi xuống uống lấy môi cô như một kẻ đi giữa sa mạc đang khát nước vậy.

Môi Lệ Thuyên bị đôi môi nóng bỏng của anh làm mềm ra. Dần dần, cô ghi chặt lấy anh. Những rung động dâng trào, Vỹ Kiệt như không còn kiềm chế được sự ham muốn. Anh đưa tay kéo nhẹ đáy áo ngủ cho một thân thể tuyệt mỹ hiện ra...